

RIKLIGA STRAPATSER, JAG vandrade genom ödemarker, vandrade genom orkaner, inte en bil hade medlidande med mig, varför detta agg? Tills det inte längre gick, fysiken satte sig emot och jag fick skjuta upp exilagendan. Tillfälligt, jag svär.

Jag betade av kontaktlistan.

Hallå. Nej.

Hallå. Dra åt helvete.

Hallå Richard. Ja.

Jag visslade glatt och ilade till närmaste Western Union. Den som haft ärende dit visste hur den melodin gick.

Han sa att han skulle skicka med en gång. Ni skryter ju med att pengarna ska korsa etern på ett ögonblick. Hur kunde de inte vara framme än?

»Snart«, sa de i kassan. Det är jämt en kort stund kvar. Femton minuter.

Men behoven var akuta. Jag hade inga minuter över, bussen skulle strax åka. Kontrollera att ni stavat mitt namn ordentligt. S.A.N. F.R.A.N.C.I.S.C.O.

Ta en nummerlapp och ställa sig längst bak i kön igen.

Det stället var bara till för oss irreguljära. Den marken

hade vi utan våldstendenser eller utpressning skurit ut ur landet och gjort till vår egen. Ni ingrodda skulle bara våga komma hit. Bistra blickar ska stirra ut er. Det är er i medborgarligan jag snackar om. Här innanför tröskeln var det våra seder och bruk som gällde. Kör din waswasa om det är vad du har lust till. Sprid ut dig, var gapig, försök du att sälja mobilen av senaste modell, »fortfarande i paketet, kompispris«, passa på att videosamtala över nätet, wifit är ändå gratis, »vad stora barnen blivit, tittut, bah«, starta konflikter om något går emot dig. Håll inte igen. Här var det gör som du vill som gällde.

En kombination av gult och svart. *Vänligen stå bakom markeringen. Trygg säker överföring. Du kan lita på oss. Inget mörker.*

Utänför vid stationen stod bussen, just min buss antog jag, fast destinationen inte stod utskrivnen. Den skulle nog inte tillåta mig att åka med på kredit och jag tyckte att jag kunde höra motorerna starta.

En i jalabiya tuggade på miswakpinnen som genererade välsignelse. Låna mig, jag behöver den mer än du, pilgrim. Paret som grälade på varsin sida om mig. Den stiligaste sapeuren från Brazzaville. Vi kände inte varandra, men det kändes som att vi kände varandra.

Så vilken var denna plats? Jag menar vilken lucka i kalendern? Vilken måndag till söndag? Vilken punkt på kartan? Var man än är, undrar man var man är.

Sapeuren från Brazzaville sa att han skickade hela sin lön till fru och barn förutom det han behöll för sin inkvarte-

ring, han bodde med minst fem andra manliga personer: »Föreställ dig smutsen i den lägenheten, tänk dig ensamheten.« Resten skickade han hemåt så att de små kunde få sina böcker och pennor och skriva in sig på en hygglig skola. »Det är centralt med utbildning, de ska ha en ljusstark framtid«, förutom det han spenderade på sitt näringsintag förstås. »Bara det minimala. Bönor och ris.« Hans kropp vittnade om att det var sanning. Det återstående skickade han tillbaka till ursprunget så att frun fick sina läkarbesök och mediciner, förutom det han la ut på betelnötterna han köpte av en kringvandrande försäljare och ville dela med sig av. »Man måste få slappna av och njuta mellan varven, eller hur?« Det som blev över av lönen efter det skickade han så att hans föräldrars gravar sköttes om och vattnades som gravar skulle. »Jag är en god son, de kan inte anklaga mig. På domedagen ska de erkänna att jag handlat perfekt mot dem. Fem av fem i betyg.« Förutom det han köpte tjustiga kläder för. Han var hatt, lila kostym, näsduk vikt som en utslagen ros och blänkande vassa skor. »Det är mitt intresse, man måste ha intressen, annars förtvinar man.« Men resten skickade han så att familjen fick det mysigt. Ingen tvekan om den saken, han svek inte, förutom det han spelade på hästar för. Han hade ett bergsäkert system. »Satsa på det högsta oddset. Om du förlorar, förlorar du, det är det förväntade, men om du vinner ... Bara det omöjliga kan förändra dina villkor i grunden.« Antag att jackpot inträffade. Då skulle de inte vara åtskilda längre och han skulle kunna ta hand om sin familj som en man. Efter det gav han dem allt han hade kvar.

En inte oansenlig summa. Jag fattar. Inte riskorn att rynka på näsan åt. Det är du som har byggt arken, höll jag med.

235, läste jag än en gång på kölappen och den olustiga känslan lämnade mig inte. Jag kastade lappen och drog en ny. Alla kulturer fanns representerade i den salen och numret var dömt att föra otur med sig enligt endera kulturen. Det var så jag resonerade.

Hade man en som skickade pengar till en betydde det att man var någon. Man hade samband. Du är en virvel och de är en virvel och mellan er går en ström och alltså förhindrar ni varandra från att flyta ut i ett ingenting. Är det inte storartat? Det var det största jag kunde tänka mig.

»La Sape är inte bara mode, inte bara att fläta ihop färger och mönster, det är ett sätt att vara. Man ska utmärka sig, aldrig vara tråkig. När folk träffar mig jublar de inuti och inser att man inte måste vara en slav«, sa sapeuren från Brazzaville medan han poserade framför mig med kavajen utfälld. »Det ska vara skor från Weston. I ett år sparade jag ihop till dem. Kostymen Kenzo såklart. Känn på tyget, det är högsta kvalitet.«

Om människor kunde utstråla ljus. Han liknade en stjärna. Gudar, låt mig bli honom.

»Vem tar skada om jag klär mig snyggt? Ingen. Somliga de älskar simpelt, gärna för mig, andra de älskar ingenting, varsågod, och jag älskar elegans. Varför frågar de mig då ständigt var pengarna är?«

De bakom glasrutan sa ungefär, vi önskar inte sprida falska rykten om din vän Richard, men är det möjligt att han har blåst dig? Kan han ha lovat dig undsättning för att bli av med dig? Betänk att människor är kapabla till oändliga grymheter.

Jag svarade att om det förhöll sig så hade det inte överraskat mig. Vi var inte de närmaste precis. Jag ringde på chans, i desperation.

Trycka fram en ny kölapp och studera den noga efter olycksbådande vibbar och bestämma sig för att det var ett turnummer.

Sapeuren sa: »Kommer det att finnas en enda relation kvar när man har slut på finanser? Varken ringen på fingret, släktskap eller en uppväxt tillsammans. Det som håller ihop oss är hård kall cash. De kallar en mon chéri, men de kan kalla vem som helst för mon chéri.« Snart, när han fick foten från jobbet skulle banden till fru, mostrar och kusiner upplösas, det var han övertygad om. Inte en enda skulle söka upp honom och höra hur han hade det. Ingen skulle minnas att han existerade.

Antydde han att jag var en av de krassa, att jag utnyttjade min väns generositet? Det var jag och det gjorde jag. Tyckte han i så fall att jag istället borde ha fortsatt på enmanssätt genom ödemarken? Jag såg det från en annan vinkel. Försynen är hon som märker ut vår bana och du kan låta dig föras med frivilligt eller du kan slitas med. Vem vet, kanske var det meningen att en skulle vara kassaskåp och en tjuvhand.

Sapeuren från Brazzaville var på väg ut med sedlarna kvar i fickan och blanketten oifylld. Han skulle kapa banden innan familjen kapade honom och jag motade in honom igen.

Sapeuren från Brazzaville sa: »Jag ser slutet framför mig. Jag ser det tydligare för varje sekund som går. Det jag gett dem har försvunnit ner i en bottenlös brunn. De ska säga, nu när han förlorat sitt arbete och inte längre kan fylla våra hus med varor ska vi förskjuta honom. Jag ser en annan man bredvid min fru. Till utseendet påminner han mig om en ung Fela Kuti. Jag ser honom kittla mina barns navlar.«

Han yrade. Vem kunde glömma den påfågeln?

Ingen är fullständigt helt okomplicerat lycklig på en Western Union. Med en blick kunde man avgöra om de kommit för att få eller för att ge. Deras ansikten sa antingen, vilken hopplös parasit jag är, ännu beroende av andra, eller, folk de ska bara ha och ha. Är det allt jag är för dem? Du kan ta emot, men inte med glädje och du kan dela med dig, men inte med glädje. Där var jag med dem.

Man känner inom sig att inte en enda sak någonsin varit ens egen, inköpt av en själv med inkomster man tjänat ihop till. Det har jämt funnits andra att luta sig mot. Det är ett objektivt faktum. Men man tänker också att jorden är den min eller din och vinden är den inte fri? Eller enklare uttryckt, den som har ingenting har rätt till allting.

Antagligen stod Richard just nu utanför sin Western Union och vägde noga vår relation på en våg. Kanske var

hans Western Union också en frukthandel och en orientalsk kitschhandel och ett slakteri. Jag undrade om det fanns ett minne, något vackert vi haft ihop, som hindrade honom från att vända på direkten.

När det kom in en inföding tänkte vi, hur många misstag har hon inte gjort sig skyldig till för att befinna sig bland oss. Sniffat sig hjärndöd på lim, slagit undan varje utsträckt hand. För oss var det en dag i mängden. För att hon skulle sjunka ner hit krävdes det en komplett extrautgåva av misstagskatalogen. Vi hade bilden klar för oss. Trots det var hon stolt.

Hon sa: Du luktar skarpt och grönt som skogen. Men hon sa det inte.

Hon sa: Ditt hår är barr och ris. Men hon sa det inte.

Hon sa att hon allra helst inte talade med mig för jag liknade trubbel och det önskade hon sig inte mer av. Det kunde jag inte invända emot.

Om Richard inte skickade pengar, om Richard jävlades med mig och aldrig avsett att skicka, om han försökt men förhinder uppstått, om han insett att vi var för obekanta, då skulle allt förbli som det var.

Jag gick till det privata rummet och badade mig i handfatet, sköljde bort nätterna ute. Ett barr ramlade ut och dök ner i avloppet. Någon hade skrivit *fuck you* på spegeln. Någon hade skrivit det till mig.

Kan ni inte ge mig lite sött istället? Erbjud mig uppmuntran och lyckönskningar. Variera er, det gamla vanliga står mig redan upp i halsen.

Spegeln sa: Dina krav på oss är orimliga. Det är enklare att göra ont än det är att göra glädje.

Och sedan när jag satt inklämd mellan paret. De fann mig eller om det var jag som fann dem.

Han. Silvrig i hörnen men vital. När han var ett barn var han ett barn. Fortfarande det enligt vissa. Man kunde föreställa sig honom spexa med vännerna medan elaka tungor viskade »gräsätare, odugling« bakom hans rygg. Vilka är ni, elaka tungor? Visa er och vi ska utkämpa en episk strid mot varandra.

Hon. Hennatatuering på händer som mest visste flit. Varje morgon var hon först uppe och lagade frukosten från första landet. Anjeero med ghee och torkat getkött, lycklig är den som får det. Och de hyenorna bara stoppade sina munnar fulla och skingrade sig snabbt efteråt. Det var så bestämde jag. Om situationen tillåtit hade jag kysst hennes panna. Sjalen, ett lutande torn.

De två var de verkligaste för mig.

Han sa: »Om man haft den stora välsignelsen att få en arvinge, inte en flicka till utan en pojke och välskapt på det, måste man då inte anstränga sig till det yttersta för att trygga hans framtid? Finns det något mäktigare än bandet mellan en far och en son?«

Jag kunde komma på minst tio saker, men det var inte läge att upplysa honom. Jag nickade dumt bara. Alla ni kungar och prinsar, håll era huvuden högt. Mellan er går en ström. Ni har samband.

P.S. Fan ta er.

Hon sa: »Men om ditt kött och blod är lite sisådär? Våga inte påstå att det är mitt tjat som förstört honom. Den grabben har djävulen i sig. Vad ska man ta sig till om mera hjälp bara leder till mera olycka?»

Lugn, ta det inte personligt, uppmanade jag mig själv. Detta handlade inte om mig. De räknade med att jag skulle tillföra det opartiska perspektivet och jämka mellan dem. Jag hade en uppgift att utföra. Men mina erfarenheter då? Hade jag inte skyldigheter mot mig själv? Min röst, den ville bara vara min.

Skicka, ni måste absolut skicka, utropade jag utan att invänta detaljerna.

Han sa: »Andra, de har många söner och råd att offra en, men vi har bara en enda och måste fortsätta vaka över honom och be att han återvänder till oss hel och frisk. Än är det inte försent för honom.»

Hon sa: »När har vi inte behövt oroa oss för vad han ska ställa till med? Kan du minnas senast han inte var inblandad i dåliga nyheter?»

Han sa: »Jag minns hur glad han var på sin nya mountainbike. Vi åkte till parken och övade på cykelkonster.»

Hon sa: »Den cykeln hade han stulit.»

Han sa: »Jag kommer ihåg hur han lekte på gården med sina polare.»

Hon sa: »De var ett gäng som rånade småungar. Tänk om han som redan fått så mycket inte förändrar sig? Nej, han går åt fel håll. Hur kan du försvara honom nu?»

Jag skakade på huvudet, på hela kroppen. En människa kan gå snett, det är fullkomligt normalt, det är därför vi

har ånger. Ni får inte ge upp än. Det finns alltid en väg tillbaka. En dag ska han återvända till er.

De hade sina egna namn på sonen. Hennes: Katastrofen, Sorgen. Hans: Den älskade och Hoppet.

Hon sa: »Ta ditt ansvar för en gångs skull och säg nej.«

Hon sa: »Vi blir medskyldiga. De dödade kommer att knacka på vårt fönster och fråga varför vi inte stoppade honom. Al-Shabab är inte en fas han går igenom. De är mördare.«

Hon sa att hans namn var lögner.

Han sa: »Massmedia överdriver. Ett par kriminella avrättas och det kallas för massaker. Det är Kenya och stormakternas inblandning som är Somalias problem.«

Kringelikroksnack. Hon lät honom inte komma undan med det.

Hon sa: »Skäms du inte?«

Hon sa: »De har tagit vår son. Vår son! Du vet hur han är. De ger honom en bomb och han gör det.«

Hon sa: »Hur kan du som levt och upplevt kriget vara så naiv?«

Han var tystad. Det var upp mig till att driva hjälpkampanjen.

Jag sa, hur kan du som burit honom i nio månader vara så kall? Mina sympatier var med den som befann sig i en avkrok någonstans och hoppades på positiva besked.

De anställda bakom glasrutan hade börjat engagera sig i mig och kontrollerade regelbundet överföringens status. Inte än, du är fortfarande övergiven, rapporterade de i högtalarna.

Hon sa: »Det är förbjudet. Tänk om vi blir avslöjade.«

Jag sa, än sen?

Hon sa: »Men al-Shabab?«

Jag sa, än sen?

De blickade in i övervakningskameran över oss och undrade om de högre makterna tjuvlyssnade. Skulle de begripa? Det skulle de inte.

Är ni två anhängare av teorin om att Western Union i själva verket är en informationsdatacentral, att den är en av CIA:s operationer? Allt vi gör vill de veta. Möjligen, jag kan inte motbevisa det, men ta inte er hand ifrån honom av rädsla för samhällets dom.

Efter separationen skickade mamma pengar till mig. Hur fick hon ihop de summorna? En gång i veckan kom de och sedan en gång i månaden och sedan inte alls. Stal hon från den siste farbrodern? Sålde hon sig för min skull? Under flera år kunde jag kliva in på en Western Union och känna att jag inte var ensam. Det kvittar om han gått med i Främlingslegionen eller al-Shabab, finns där för honom.

Mannen hade försvunnit långt ner i sätet. Han sa trevande: »Du hör, vi har inget val. En familj måste hålla samman.«

Hon sa: »Försök inte med mig. Du gör det för din egen skull. Du gör det för att lindra dina skuld känslor. Var fanns du när han behövde dig? Det var jag som varje gång hämtade honom från polisen medan du roade dig på lokal. Du fanns inte där för honom då och du finns inte där för honom nu heller. Detta är inte rätt sätt.«

Jag pekade på mannen och sa, han är en farsa. Hon kunde aldrig greppa den fulla innebörden av det. En farsa aktiverade sig först när det var allvar.

Gissningsvis. Farsor var okända för mig. Vad mig angick kunde det lika gärna vara en myt. Något man drog till med för att förklara hur saker och ting hängde ihop.

Jag sa, Western Union må i grunden vara Amerika, men vi har tagit över den. Den är vårt tempel. Kom ni förtappade, kom ni med begränsade utsikter, sjunger den för oss nu.

Hon sa: »Western Union är en blodigel som sitter på vår halspulsåder.«

Det med.

Jag sa, ni talar som om ett huvud bara rymmer en färg i taget. Öppna er.

De närmade sig varandra. Det var helt och hållet min förtjänst. Varken hon eller han kunde förstå att de som flytt krigets fasor fått en son som frivilligt begav sig tillbaka till det. Han är förvirrad, sa de. Han tror att det finns hjältar och skurkar. Vi borde berättat hur det egentligen är. De omfamnade varandra själsligen och frågade sig: Vad ska vi göra?

Jag sa, skicka, med detsamma.

De sa: »Vem är du?«

Jag sa, jag är er son.

De är inne, pengarna har kommit, sjöng högtalarna.

Western Union borde få sin speciella dag i vår kalender. Någon gång i september mellan ökengravarnas dag och längtans dag. Tack för att du räddade mig igen.